

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců JUDr. Milana Kamlacha a JUDr. Petra Průchy v právní věci žalobce: **P. Č.**, proti žalovanému: **Magistrát města České Budějovice**, se sídlem nám. Přemysla Otakara II. č. 1 a 2, České Budějovice, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 11. 2007, č.j. 5506/2006 - Kr, o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 16. 11. 2009, č.j. 10 Ca 3/2008 – 124,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e o d m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce (dále též „stěžovatel“) brojí včas podanou kasační stížností proti v záhlaví uvedenému usnesení Krajského soudu v Českých Budějovicích, kterým bylo rozhodnuto, že se řízení o návrhu žalobce na obnovu řízení zastavuje pro nezaplacení soudního poplatku.

Dne 27. 11. 2009 učinil žalobce podání, v němž vyjádřil zvláště nesouhlas s formou doručování písemností, a to písemností na listě 113 a 119. Žalobce v závěru uvedl, že „rozhodnutí na listě 124, doručované opět nevhodně na neudanou adresu a jen náhodně dodané, je nezákonné“.

Krajský soud uvážil, že podání žalobce ze dne 27. 11. 2009 nelze ani podle jeho obsahu vyhodnotit tak, aby bylo zřejmé, co žalobce požaduje či navrhuje. Podání žalobce vyhodnotil jako obsahově i věcně nesrozumitelné. Vzhledem k tomu, že uvedené podání žalobce nesplňovalo zákonem předepsané obecné náležitosti podání dle § 37 odst. 3 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), krajský soud žalobce přípisem ze dne 1. 12. 2009, č.j. 10 Ca 3/2008 – 131, vyzval, aby jednoznačným způsobem, o němž nebudou důvodné pochybnosti, odstranil vytčené vady podání a opravené je obratem podal krajskému soudu, nejpozději ve lhůtě 10 dnů od doručení tohoto usnesení.

Na tuto výzvu žalobce reagoval podáním ze dne 14. 1. 2010, doručeném krajskému soudu dne 15. 1. 2010, v němž mj. konstatoval, že „nedává souhlas k projednání kasační stížnosti“, dále uvedl, že „Podepsaný žádnou kasační stížnost proti usnesení na listě 124 nepodával, naopak 3. listopadu 2009 podal návrh na provedení procesního úkonu.“

Podle § 37 odst. 3 s. ř. s. musí být z každého podání zřejmé, čeho se týká, kdo jej činí, proti komu směřuje, co navrhuje, a musí být podepsáno a datováno.

Podle § 37 odst. 5 s. ř. s. předseda senátu usnesením vyzve podatele k opravě nebo odstranění vad podání a stanoví k tomu lhůtu. Nebude-li podání v této lhůtě doplněno nebo opraveno a v řízení nebude možno pro tento nedostatek pokračovat, soud řízení o takovém podání usnesením odmítne, nestanoví-li zákon jiný procesní důsledek. O tom musí být podatel ve výzvě poučen.

Podle § 106 odst. 1 s. ř. s. musí kasační stížnost kromě obecných náležitostí podání obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, údaj o tom, kdy mu rozhodnutí bylo doručeno. Ustanovení § 37 platí obdobně. Podle odst. 3 věty první téhož ustanovení nemá-li kasační stížnost všechny náležitosti již při jejím podání, musí být tyto náležitosti doplněny ve lhůtě jednoho měsíce od doručení usnesení, kterým byl stěžovatel vyzván k doplnění podání.

S ohledem na výše uvedené dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že podání stěžovatele ze dne 27. 11. 2009 nespĺňuje podmínky pro to, aby na jeho základě bylo možné rozhodnutí krajského soudu věcně přezkoumat. Z obsahu podání stěžovatele není především dostatečně zřejmé, v jakém rozsahu a z jakých důvodů napadá předmětné rozhodnutí krajského soudu. Nadto v podání ze dne 14. 1. 2010 stěžovatel výslovně uvedl, že „žádnou kasační stížnost proti usnesení na listě 124 (pozn. soudu - usnesení Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 16. 11. 2009) nepodával“, a dle jeho vlastního tvrzení tak podání ze dne 27. 11. 2009 nepředstavuje kasační stížnost jako opravný prostředek, jímž by se domáhal přezkoumání pravomocného rozhodnutí Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 16. 11. 2009, č. j. 10 Ca 3/2008 – 124, zároveň však uvedl, že „nedává souhlas s projednáním kasační stížnosti“.

Nejvyšší správní soud tak uzavírá, že stěžovatel zatížil podání vadou, která brání jeho projednání. Krajský soud jej v souladu se zákonem vyzval k odstranění vad podání ve smyslu ustanovení § 37 odst. 5 s. ř. s. Stěžovatel však výzvu soudu nerespektoval, vady podání neodstranil, naopak přispěl dalším rozporuplným tvrzením k obsahové a věcné nesrozumitelnosti jeho podání učiněného dne 27. 11. 2009. Chybějící náležitosti vymezené v ustanovení § 106 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 37 odst. 3 s. ř. s. pak představují takový nedostatek, pro který není možné v řízení o návrhu dále pokračovat. Návrhem se tedy Nejvyšší správní soud nemohl zabývat, neboť v něm nebyl dostatečně určitým způsobem dán zejména rozsah a vymezeny důvody přezkumu rozhodnutí soudu prvního stupně. Nejvyšší správní soud přitom není povinen ani oprávněn sám vyhledávat možné důvody nezákonnosti rozhodnutí soudu prvního stupně. Nejvyšší správní soud proto podání podle § 37 odst. 5 s. ř. s. ve spojení s § 106 odst. 3 s. ř. s. odmítl.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, jestliže byl návrh odmítnut.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 10. února 2010

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu